

Til et Øjemed, som ikke nogen Sinde er kendt her i Landet før, nemlig til at forøge Kassebeholdningen uden noget bestemt paaviseligt Formaal. Ikke til det og det bestemte Formaal, men til at forøge Kassebeholdningen, — denne Kassebeholdning, om hvilken vi Medlemmer, som have set lidt paa Statsregnskabet, ville vide, at der for Tiden er omtrent 40 Mill. Kr. Den højtærede Finansminister har ogsaa ved forskellige Lejligheder udtalt det, og udtalt det netop som noget usædvanligt og meget betydeligt, noget, som var overordentlig stort, især i Sammenligning med, hvad man havde tidligere — uden Tvivl før at fortælle, at den højtærede Finansminister havde en meget væsentlig Andel i dette udmærkede Resultat. Jeg beklager nu at maatte sige, at jeg ikke ser, hvilken Indflydelse den højtærede Finansminister har haft derpaa, men det skal jeg ikke opholde mig ved. Disse 40 Mill. Kr. vilde man forhøje med de 5,6 Mill. Kr., som man agtede at optage i Henhold til § 2. Det er det, som er det karakteristiske og mærkelige ved dette Lovforslag. Jeg har sagt ved 1ste Behandling — og der er ogsaa Antydning deraf i Betænkningen fra Mindretallets Side —, at det er uimodsigeligt, at i Virkeligheden vil dette sige, at Statskassen derved to Gange vil faa disse Penge i sin Kasse, nemlig først derved, at Pengene ere inddragne, gaaede over, tagne ligefrem. De vare indbetalte til Afdrag paa Alderdomsforsørgelsesforpligtelser, som de vedkommende Funktionærer havde, og ad den Vej gaaede ind i Statskassen, først gennem Reserve-Pensionsfonden, hvori de vare indbetalte, for en Del i alt Fald, og senere ved direkte Indbetaling til Statskassen. Derved ere de gaaede ind i Statskassen som kontante Penge. Hvis nu Finansministeren, som skulde forvalte de Midler, her er Spørgsmaal om, havde ordnet Sagen paa den Maade, at han havde opkøbt Kreditforeningsobligationer for dem alle sammen, hvad han meget vel kunde have gjort, saa vilde de kontante Penge, som Staten havde faaet ind, være gaaede ud af Statskassen for at anvendes paa den Maade. Jeg skal indskyde, at det var næsten alt sammen Kreditforeningsobligationer, der, den Gang Reserve-Pensionsfonden blev inddragen, fandtes i den. Der var kun et ubetydeligt Beløb i russiske Jernbaneobligationer, knap 300,000 Kr., og et ubetydeligt Beløb i lolland-falsterske Jernbaneaktier. Ellers var det henimod 4 Millioner Kroner i Kreditfor-

eningsobligationer, som vare tilvejbrogte for de indbetalte kontante Penge. Hvis man nu havde anvendt alle de lidt over 9 Mill. Kr., der vare indbetalte i Statskassen, paa den Maade, saa havde man, da Reserve-Pensionsfonden skulde inddrages i Statskassen i 1906, faaet hele Beløbet ind i Obligationer, som man kunde sælge for derved at faa Penge. Men man vilde kun have faaet Pengene een Gang. Thi man havde vel faaet dem først ved Afdrag i Bestillingsmændenes Lønninger, men man havde udbetalt dem igen, ved at man havde købt Obligationer for dem. Men hvad er det, her foreslaas? Det er noget ganske andet. Det er, at efter at man een Gang har faaet Pengene og sidder inde med dem — maaske har man forbrugt dem, men de maa regnes for at udgøre en Del af Statens Formue, af Kassebeholdningen —, vil man nu udstede ny Statsobligationer, sælge dem og derved faa Pengene ind een Gang til.

Det interesserer mig i høj Grad, at det ærede Flertal, naturligvis paa den ærede Ordførers Foranstaltning, har stillet et Ændringsforslag. Det interesserer mig i høj Grad, thi i Virkeligheden — og det takker jeg det ærede Flertal meget for — giver det Mindretallets Opfattelse fuldstændig Medhold. Jeg kan i og for sig ikke forlange bedre, end at man ved sit Ændringsforslag maa erkende: Det er dog sandt, hvad der er sagt fra den Side, det er fuldkommen rigtigt. Og hvorledes det? Dette Ændringsforslag gaar ud paa, at Reserve-Pensionsfondens tidligere Tilgodehavende hos Statskassen vedblivende „vil være at opføre som Statsgæld“. Det vil jo sige, at det er ikke længere Statsgæld, thi hvis det var Statsgæld, behøvede vi jo ikke at give en Lov om, at det skulde opføres som Statsgæld. Men her stilles der altsaa Forslag om, at det vedblivende skal opføres som Statsgæld, det vil sige anses for Statsgæld at være. Det er jo noget ganske andet, end hvad der staar i Lovforslaget, nemlig, at denne Gæld skulde konverteres. Flertallet erkender nu, at det var en tidligere Gæld, og denne Gæld, siger Flertallet, ville vi nu have, skal opvækkes til Live igen; den er i Virkeligheden død — som jeg og mine Meningsfæller have paastaet —, men nu lade vi den leve op igen, vi lade den vedblivende være at opføre som Statsgæld. Det er jo, som sagt, meget fornøjeligt, og hvis det ærede Flertal har Lyst til at give en Lov som denne, og at foranledige, at den ærede Minister